

ckého čištění odpadních vod za pokusné, jež nelze beze všech výhrad povolit. Měl tedy úřad ve výsledcích šetření dostatečnou oporu pro výhradu, za které projekt schválil.

Ve stížnostech se dále vytýká, že rozhodnutí úřední si navzájem odporují, že jsou současně neproveditelná a příčí se duchu zákona vodního. Ani v tomto směru nebylo lze stížností přisvědčiti. Neproveditelnost úředních příkazů nebyla zaviněna výstrahami a zákazy, jimiž úřady snažily se znečišťování veřejného vodotoku čeliti, nýbrž jen faktickým chováním st-lky samé, kteráž o své újmě vpustila odpadní vody, když jí bylo vypouštění jich do říčky B. zakázáno, do nehotových biologických rybníčků, což jí úřadem vodoprávním nikdy nařízeno nebylo. Nemůže tedy st-lka důvodně vytýkati, že úřední rozkazy a zákazy si navzájem odporují a užívání nového zařízení znemožnily.

Druhá část nař. rozhodnutí ze 14. července 1923 obsahuje zásadní rozkaz, aby st-lka řečiště vlastním nákladem vyčistila. Proti tomu namítá stížnost, že druhá i třetí stolice rozhodovala o věci, jež nebyla předmětem rozhodování v instanci první, a že tedy stolice vyšší rozhodovaly per saltum.

Námítka tuto musil soud uznati důvodnou. Neboť osp ve svém nál. z 18. října 1922 toliko konstatovala, že se st-lka pro tentokrát zavázala vyčistiti řečiště od cukrovaru k L. až po k-ckou hráz. O otázce právní povinnosti st-lky v příčině vyčistění řečiště nebylo tedy prvou stolicí vydáno úřední rozhodnutí právní moci schopné. Nicméně jak druhá tak třetí stolice otázkou touto judikátně se zabývala. Dle §§ 75 a 76 v. z. je však příslušnou k rozhodování o věci této v první stolici osp, kdežto zsp a min. zeměd. jsou příslušny rozhodovati toliko v řízení opravném jako vyšší stolice správní, žal. úřad tedy teprve ve stolici třetí a nikoli ve stolici druhé (§ 97 v. z.).

Tato ustanovení zák. byla nař. rozhodnutím porušena i musilo proto rozhodnutí toto v řečené části býti zrušeno dle § 7 zák. o ss.

Č. 4050.

Živnostnické právo: * Koncesi k provozování živností vyjmenovaných v § 57, odst. 2. živn. řádu nelze podle tohoto ustanovení odníti v době, kdy koncesionář opět koncesi provozuje.

(Nález ze dne 23. října 1924 č. 18.036).

Věc: Vladimír K. v M. (adv. Dr. Sedláček z Prahy) proti ministerstvu obchodu o odnětí koncese hostinské.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezakonnost.

Důvody: Výměrem osp-é v K. z 12. září 1921 byla st-li na základě § 57 ž. ř. odňata koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické, udělená mu výměrem z 19. ledna 1898 se stanovištěm v domě čp. v M., poněvadž koncesi od počátku roku 1917 neprovozoval a druhá v obci provozovaná koncese místním poměrům vyhovuje. Zsp v Praze rozhodnutím z 5. listopadu 1921 zrušila tento výměr z moci úřední, po-

něvadž st-li nebyla v řízení poskytnuta příležitost, aby k věci zaujal stanovisko.

Osp po té st-le vyslechla a výměrem z 15. prosince 1921 koncesi mu z těchže důvodů znovu odňala.

Rozhodnutím zsp-é z 12. srpna 1922 nebylo vyhověno odvolání st-lovu, protože živnost hostinskou a výčepnickou, jak úředním šetřením, výpovědí důvěry hodných svědků a doznáním st-lovým jest zjištěno, po dobu více než 6 měsíců neprovozoval, a jsou tu tedy předpoklady pro odnětí živn. oprávnění dle ustanovení 2. odst. § 57 ž. ř.

Nař. rozhodnutím z 12. února 1923 nevyhovělo žal. min. odvolání st-lovu z rozhodnutí druhé instance z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého, jakož i proto, že dodatečným šetřením bylo zjištěno, že st-l »svoji koncesi při dobré vůli provozovati mohl, jak dokazuje okolnost, že v okrese z důvodů uvedených žádný koncesionář nebyl nucen provoz své živnosti zastaviti.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Ze správních spisů jest patrno, že výměr první instance, kterým bylo po první vysloveno, že st-li se koncese odejímá, byl mu doručen dne 4. října 1921. V této době však st-l již opět koncesi dále provozoval.

Naskytuje se otázka, zda za tohoto stavu věci byl živn. úřad oprávněn koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické odejmouti.

Dle 2. odst. § 57 ž. ř. může koncese k provozování určitých tam taxativně vypočtených živností — a mezi ně patří také živnost hostinská a výčepnická — býti odňata tehdy, když její provozování se po dobu 6 měsíců přeruší. Předpis tento jest obsažen ve hlavě IV. živn. řádu, obsahující dle nadpisu normy »o rozsahu a výkonu práv živnostenských«. Z tohoto zařazení a ovšem i ze samého znění uvedeného předpisu jest zřejmo, že norma tato není normou trestní; trestní normy živn. řádu obsaženy jsou v hlavě VIII.

Motivem ustanovení § 57, odst. 2 jest zejména snaha, aby provoz v tomto předpisu vyjmenovaných koncesovaných živností, jenž v důsledku povahy živností těch dotýká se také zájmů veřejných, nebyl libovolně, event. na újmu skutečné potřeby přerušován, resp. aby úřady živn. mohly v každé době posouditi, zdali a jakou měrou jest o tu kterou potřebu obyvatelstva postaráno, a měly tak bezpečný podklad pro rozhodnutí a opatření v mezích kompetence živn. řádem jim přiznané vydávaná, nejsouce vázány zřetelem na koncese po právu snad trvajících, ale ve skutečnosti neprovozované.

Jestliže však v době, kdy úřad přikročil k odnětí koncese, st-l koncesi opět provozoval, nebylo již předpokladu, na nějž je použití oprávnění předpisem 2. odst. § 57 úřadům živn. propůjčeného vázáno. Nepoužil-li úřad živn. oprávnění toho tehdy, dokud st-l koncesi neprovozoval, nemohl tak již učiniti po té, kdy provoz byl znovu zahájen. Okolnost, že úřadem živn. byla zatím jinému udělena koncese hostinská a výčep. v téže obci, že tato druhá živnost podle názoru úřadu úplně vyhovuje místním poměrům, a že koncese st-lovy není třeba, nemůže odnětí koncese st-li na základě předpisu 2. odst. § 57 ž. ř. odůvodniti, není-li předpoklad v tomto předpisu vytčený již dán.

Jest tedy nař. rozhodnutí v rozporu se zák. a bylo je zrušiti dle § 7 zák. o ss.